

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਈ ਅਲਖੁ ਅਪਾਰੁ ਭੇਰੀ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਰੋਗੁ ਮਾਇ ਮੈਡਾ ਹਭੁ
ਨਸੈ ॥੧॥ ਹਉ ਵੰਞਾ ਕੁਰਬਾਣੁ ਸਾਈ ਆਪਣੇ ॥ ਹੇਵੈ ਅਨਦੁ ਘਣਾ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਾਪਣੇ ॥੧॥
ਰਹਾਉ ॥ ਬਿੰਦਕ ਗਾਲ੍ਹਿਹ ਸੁਣੀ ਸਚੇ ਤਿਸੁ ਧਈ ॥ ਸੂਖੀ ਹੂੰ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ਮਾਇ ਨ ਕੀਮ ਗਈ
॥੨॥ ਨੈਣ ਪਸੰਦੇ ਸੇਇ ਪੇਖਿ ਮੁਸਤਾਕ ਭਈ ॥ ਮੈ ਨਿਰਗੁਣਿ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ਆਪਿ ਲੜਿ ਲਾਇ
ਲਈ ॥੩॥ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਸੰਸਾਰ ਹਭਾ ਹੂੰ ਬਾਹਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਦਿਸੈ ਜਾਹਰਾ
॥੪॥੩॥੧੦੫॥ {ਪੰਨਾ 397}

ਪਦਅਰਥ:- ਸਾਈ—ਸਾਈਂ। ਅਲਖੁ —ਜਿਸ ਦਾ ਸਹੀ ਰੂਪ ਬਿਆਨ ਨਾਹ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।
ਅਪਾਰੁ—ਬੇਅੰਤ। ਭੇਰੀ—ਰਤਾ ਕੁ ਸਮਾ ਭੀ। ਮਨਿ —ਮਨ ਵਿਚ। ਮਾਇ —ਹੇ ਮਾਂ! ਮੈਡਾ—ਮੇਰਾ।
ਹਭੁ—ਸਾਰਾ।1।

ਹਉ—ਮੈਂ। ਵੰਞਾ—ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਘਣਾ —ਬਹੁਤ। ਮਨਿ—ਮਨ ਵਿਚ। ਤਨਿ —ਤਨ ਵਿਚ। ਜਾਪਣੇ —
ਜਪਣ ਨਾਲ।1।

ਬਿੰਦਕ—ਥੋੜੀ ਜਿਤਨੀ ਹੀ। ਗਾਲ੍ਹਿਹ —ਗੱਲ, ਸਿਫਤਿ-ਸਾਲਾਹ। ਤਿਸੁ ਧਈ —ਉਸ ਮਾਲਕ ਦੀ।
ਸੂਖੀ ਹੂੰ ਸੁਖੁ—ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੁਖ। ਮਾਇ—ਹੇ ਮਾਂ! ਕੀਮ—ਕੀਮਤ, ਮੁੱਲ। ਨ ਗਈ—ਮੈਂ ਬਿਆਨ
ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।2।

ਨੈਣ ਪਸੰਦੇ—ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ। ਪੇਖਿ —ਵੇਖ ਕੇ। ਮੁਸਤਾਕ —ਆਸ਼ਿਕ, ਮੋਹਿਤ। ਮੈ
ਨਿਰਗੁਣਿ—ਮੈਨੂੰ ਗੁਣ-ਗੀਣ ਨੂੰ। ਮਾਇ—ਹੇ ਮਾਂ! ਲੜਿ—ਪੱਲੇ ਨਾਲ।3।

ਬੇਦ ਕਤੇਬ—ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਦਿਕ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਪੁਸਤਕ। ਹਭਾ ਹੂੰ —ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ।
ਜਾਹਰਾ—ਪ੍ਰਤੱਖ, ਹਰ ਥਾਂ ਵੱਸਦਾ।4।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਮਾਂ! ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ , ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਣ ਨਾਲ ਮੇਰੇ
ਮਨ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਆਨੰਦ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।1। ਰਹਾਉ।

ਹੇ ਮਾਂ! ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੇਅੰਤ ਅਲੱਖ ਖਸਮ-ਪ੍ਰਭੂ ਰਤਾ ਕੁ ਸਮੇਂ ਵਾਸਤੇ ਭੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆ ਵੱਸਦਾ
ਹੈ ਮੇਰਾ ਹਰੇਕ ਦੁੱਖ-ਦਰਦ ਮੇਰਾ ਹਰੇਕ ਰੋਗ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।1।

ਹੇ ਮਾਂ! ਜਦੋਂ ਉਸ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਾਲਕ -ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮੈਂ ਥੋੜੀ ਜਿਤਨੀ ਹੀ ਸਿਫਤਿ -

ਸਾਲਾਹ ਸੁਣਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਤਨਾ ਉੱਚਾ ਸੁਖ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ।²

ਹੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ! ਮੇਰਾ ਉਹ ਸਾਈਂ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਮੈਂ ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ। ਹੇ ਮਾਂ! ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ, ਫਿਰ ਭੀ ਉਸ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲੜ ਲਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।³

(ਹੇ ਮਾਂ! ਉਹ ਮੇਰਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਨਿਰਾ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਵੱਸ ਰਿਹਾ ਉਹ ਤਾਂ) ਇਸ ਦਿੱਸਦੇ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੀ ਹਰ ਥਾਂ ਹੈ , ਵੇਦ ਕਤੇਬ ਆਦਿਕ ਕੋਈ ਧਰਮ -ਪੁਸਤਕ ਉਸ ਦਾ ਸਰੂਪ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। (ਉੱਢ, ਹੇ ਮਾਂ!) ਮੈਂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਹਰ ਥਾਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦਿੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ।⁴। 105।